

Giang Trân

Có Nhau Bên Đờn

Tôi định đưa tay gõ cửa nhưng rồi tôi đứng lặng yên. Tiếng dương cầm từ trong nhà vọng ra nghe mơ hồ. Anh luôn luôn đợi tôi bằng tiếng đàn, để tạm quên thời gian như ngừng lại vì chờ mong. Tôi như nhìn qua được cánh cửa, thấy anh mắt nhắm hờ, mái tóc xoã che vàng trán, thân hình nghiêng ngả theo dòng nhạc trong lúc những ngón tay trắng dài lướt nhanh trên phím đàn. Tôi yêu tiếng đàn của anh, tiếng dương cầm mang chúng tôi lại gần nhau, và tôi yêu anh.

Khi tiếng đàn đã chìm lắng vào buổi trưa mùa hè, tôi vuốt lại mái tóc, kéo lại tà áo trước khi rụt rè đưa tay gõ nhẹ cánh cửa gỗ nâu hồng. Anh ra mở cửa cho tôi, nhẹ mỉm cười. Tôi gọi khẽ như nói thầm “Anh”, và kiễng cao gót chân hôn nhẹ anh trên vành môi.

Anh dìu tôi tới chiếc sofa kê giữa phòng khách:

- Mang gì cho anh thế này?

Ngồi xuống ghế, tôi dụi đầu vào vai anh:

- Kẹo ngậm cho anh đó. Hôm rồi em thấy anh húng hắng ho.

Anh nhẹ thở dài:

- Cảm ơn em. Anh đã gần như bình thường.

Mỗi lần gặp gỡ chúng tôi không nói với nhau nhiều. Tôi thích dựa vào anh, cầm bàn tay anh lên mơn trớn, bàn tay và tiếng đàn tôi yêu, lâu lâu đưa nó lên môi hôn. Anh chỉ yên lặng nhìn, xoa lưng tôi, và lâu lâu buông nhẹ một tiếng thở dài.

Không phải là mối tình đầu. Cả anh và tôi đều đã trải qua một cuộc tình đổ vỡ. Tôi quen anh tại tiệc cưới của Trúc vì anh và tôi là hai kẻ cô đơn được xếp ngồi gần nhau. Lại thăm anh những lần sau đó, mê đắm tiếng đàn của anh, tôi không chờ anh tỏ tình, đã gục đầu vào vai anh một lần khi anh tiễn tôi ra về. Anh ôm tôi, bàn tay anh run rẩy, môi anh chạm trên mái tóc, và tiếng anh thì thầm:

- Cảm ơn em.

Tôi rướn người tìm môi anh, thì thào: “I love you”, và chúng tôi hôn nhau lần đầu.

Tôi đã là người đàn bà trưởng thành nhưng với anh tôi như “con mèo ngái ngủ trên tay anh”. Anh nâng cằm tôi lên, nhìn vào mắt tôi:

- Tới giờ em phải trở lại sở rồi đó.

Tôi lắc đầu, nghiêng người như muốn lặn vào lòng anh:

- Cho em ngồi với anh chút nữa. Chiều nay department không có họp hành gì cả, em về muộn một chút cũng không sao.

Anh luồn những ngón tay vào tóc tôi, tiếng anh rất nhỏ, kèm theo tiếng thở dài:

- Ước gì ...

Tôi chồm dậy, vòng tay ôm cổ anh:

- Gặp em không vui sao mà cứ thờ dài. Anh biết mà, em yêu anh nhiều lắm. Được gần anh như thế này là em đủ vui. Em không mong gì hơn. Anh ... anh đừng nghĩ ngợi xa xôi.

Anh vuốt tóc tôi nhưng mắt anh nhìn xa vắng. Tôi đứng lên, kéo anh lại gần và chủ động hôn anh trước khi quyến luyến nói lời giã từ.

Đã gần nửa đêm, tiếng chuông gọi cửa là tôi bực mình. Tôi không muốn ra khỏi giường, nhưng tôi biết là Công sẽ không để tôi yên, sẽ đập vào cửa liên hồi, gây náo loạn trong khu apartment yên tĩnh về khuya.

Tôi mở cửa, nhăn mặt vì điều thuốc lá Công cầm trên tay:

- Giờ này anh còn tới đây làm gì?

Mặc tôi nhăn nhó, Công vút điều thuốc lá xuống sàn gỗ, lấy chân dập tắt đóm lửa, và cười nhăn nhó với tôi:

- Tới thăm con chút hông được sao.

Tôi gắt gỏng:

- Con ngủ rồi. Không được phá nó.

Công lại cười, nắm cánh tay tôi, đẩy về phía phòng ngủ:

- Vậy thì tới thăm em. Hi hi ...

Tôi hất tay Công ra:

- Đừng có nham nhở. Tôi với anh đâu còn gì. Anh đã ra khỏi nơi này hơn năm nay rồi, không nhớ sao!

Công vẫn lì lợm, xông tới ôm lấy tôi:

- Anh vẫn thương em mà.
- Xí, đừng xạo nữa.
- Hồng thương sao về thăm em hoài nè.

Tôi vùng thoát khỏi vòng tay Công, chạy vào phòng ngủ, định đóng cửa khoá lại nhưng không kịp, Công đã lên vào, đẩy mạnh tôi xuống giường. Tôi hét lên:

- Anh không buông tôi ra tôi la lớn đó.

Giọng Công đã bắt đầu lè nhè, trong lúc tay luồn vào trong áo tôi:

- Thôi mà. Em có la lớn cũng đâu có hàng xóm nào nghe. Con nó thức dậy thấy kỳ lắm.

Công leo lên người tôi. Tôi vẫn cố dẩy dựa, không để Công kéo chiếc quần lót của tôi xuống, nhưng mỗi lúc tôi mỗi yếu dần, không còn cự quây nổi, mặc Công hăm hở trên người tôi, y như xưa khi chúng tôi còn là vợ chồng. Hơi nóng từ thân thể Công lan dần sang tôi, mắt tôi từ từ nhắm lại, vòng tay ôm bờ vai, rướn người đón nhận thân hình Công.

Khi cơn khoái cảm tới tột cùng, tôi bật lên một tiếng rên, và cũng là lúc Công nằm vật xuống bên cạnh tôi, cười nham nhở:

- Thích thấy mồ mà còn làm bộ.

Tôi gác cánh tay phải lên che mặt, co chân đạp Công ra khỏi giường:

- Anh cú đi cho khuất mắt tôi.

Công cười hề hề, nhặt quần áo đi ra khỏi phòng, khua cánh tay:

- See you later!.

Tôi dẫu mặt xuống gối, nước mắt tôi muốn trào ra. Tôi nhớ tới anh, tôi

nhớ bàn tay dịu dàng trên cánh tay, trên bờ vai, trên mái tóc mỗi lần anh vuốt ve tôi. Tôi yêu anh, nhưng tôi là đàn bà, và tôi biết là có ngày Công sẽ trở lại, như hôm nay!

Tôi không quên được buổi tối đó. Tôi tới với anh, và muốn cùng với anh lên tới tuyệt đỉnh yêu thương, nhưng tôi bật khóc vì ngượng ngùng khi anh đẩy tôi ra. Mặt tôi đỏ bừng vì cơn ham muốn hãy còn đông đầy. Mặt anh cũng đỏ ửng, nhưng hằn nét đau. Anh gục đầu thu mình vào một góc sofa, tôi cũng cúi mặt, kẹp hai bàn tay giữa đùi. Chúng tôi ngồi như thế lâu lắm tôi mới khó khăn mở lời:

- Em xin lỗi anh. Tại em yêu anh ... em yêu anh nhiều lắm anh biết không?

Anh ngừng đầu, quay mặt nhìn tôi. Không có đôi mắt nào buồn hơn, và không có tiếng nói nào xót xa hơn:

- Tại anh chứ không phải lỗi của em. Em xích lại đây, lại gần anh để anh nói cho em nghe chuyện buồn này.

Tôi dạ nhỏ, và rụt rè xích lại gần anh. Anh vươn cánh tay ôm bờ vai tôi, hôn nhẹ lên dòng nước mắt còn đầm đìa trên má tôi:

- Em ly dị với Công vì tính tình phóng đãng của anh ấy, còn anh, em có biết vì sao anh và Phương xa nhau không?

Tôi lắc đầu:

- Em chỉ nghe Trúc nói là hai người không hợp tính nhau.

Anh cười buồn:

- Không hẳn là vậy. Tính anh em đã biết, anh lúc nào cũng chiều chuộng và khoan dung với người anh yêu, và anh rất yêu Phương.

Tôi e dè:

- Như vậy chị ấy phải có lỗi làm gì ghê gớm lắm khiến anh không tha

thứ được?

Anh lắc đầu, thở dài:

- Không phải vậy. Phương ... Phương cũng rất yêu anh, nhưng rồi bọn anh đành đoạn chia tay chỉ vì ...

Giọng anh nghẹn ngào, mặt anh co lại đau đớn như vừa bị quất mạnh một ngọn roi. Tôi nắm chặt bàn tay anh:

- Anh ... anh không cần nói cho biết chuyện buồn của riêng anh.
- Em phải biết, vì em là người chịu thiệt thòi. Anh rất đau khổ nhưng em cần biết.

Anh ngừng nói, như cố nuốt nỗi đau trước khi đưa mắt nhìn xa xôi:

- Anh bị một cơn bệnh, yếu đến độ không đi nổi, bác sĩ cho uống nhiều thứ thuốc cực mạnh, kể cả hóa trị. Anh dần dần bình phục, gầy đi nhiều và xanh xao, nhưng ...

Anh lại ngừng nói, nuốt nước bọt, tôi cũng yên lặng, xiết nhẹ bàn tay anh, và dựa vào vai anh, chờ cho cơn xúc động của anh qua đi. Cuối cùng anh cũng nói cho tôi biết nỗi đau quần quai dày vò anh bấy lâu nay::

- Anh không còn khả năng..., dù vẫn còn đôi chút ham muốn. Bác sĩ cũng bó tay. Còn Phương, Phương khóc nhiều lắm, giấc mơ có con cái và gia đình êm ấm tan thành mây khói, hơn nữa luôn luôn phải đè nén nhu cầu ham muốn của người đàn bà khiến Phương gục ngã. Phương bỏ đi, và một năm sau gửi giấy tờ ly dị về cho anh ký. Anh không trách Phương nhưng đau xót vô cùng. Nhiều năm rồi anh sống cô đơn, hầu như quên hết chuyện tình cảm, cho đến khi anh gặp em. Đáng nhẽ anh không nên yêu em. Anh ... anh thật là có lỗi với em.

Nét mặt anh lại hằn lên nỗi đau như bị roi quất, nước mắt tôi nhạt nhoà, tôi bàng hoàng, gục đầu vào ngực anh, không biết nói gì để an ủi anh. Anh nâng đầu tôi lên:

- Bây giờ em biết hết rồi. Anh yêu em, nhưng không dám giữ em cho anh. Một ngày nào rồi em cũng như Phương mà thôi.

Tôi nhìn anh xót xa:

- Em hiểu rồi, nhưng em vẫn yêu anh. Anh, tình yêu đâu chỉ là xác thịt. Chúng mình đã với nhau những tháng ngày lãng mạn, đã đi với nhau trong những con đường vắng, những chiều hoàng hôn xem mặt trời lặn trên bãi biển, những buổi tối ôm nhau trên balcony nhìn sao trời, và tiếng đàn của anh.. Em còn muốn được mãi như vậy.

Anh lắc đầu:

- Những lãng mạn đó rồi cũng phai pha. Không có cuộc tình nào lý tưởng mãi như vậy được đâu.

Tôi cố thuyết phục anh:

- Đâu ai biết trước được đoạn cuối của một chuyện tình, nếu không đi hết con đường. Em tin là tình yêu của chúng mình đủ mạnh để chỉ yêu nhau bằng tâm hồn.

Tôi nắm tay áo anh giật nhẹ:

- Anh nhé, đừng hắt hủi em. Em yêu anh và không bao giờ muốn xa anh.

Anh không nói, chỉ gục đầu ngồi yên lặng. Tôi mạnh bạo đứng dậy, kéo anh lên, vòng tay ôm anh:

- Anh xem này, nếu anh muốn làm em sung sướng tận cùng, anh vẫn có thể làm được. Anh ... anh hôn em đi.

Anh buồn đầu nhìn tôi, dùng cả hai tay kéo đầu tôi lại, nhưng chỉ hôn nhẹ lên bờ môi.

Kể từ hôm đó tôi thường tới anh vào buổi trưa, mang thức ăn để vừa ăn vừa thủ thỉ chuyện trò. Có những buổi tối mẹ tôi trông dùm bé Trang, tôi thường tới rủ anh ra biển, lang thang dọc theo con đường lộng gió, trước khi đưa nhau đi uống một ly cà phê ấm nồng.

Công vẫn thường tạt qua apartment nơi mẹ con tôi trú ngụ, và dù không muốn thỉnh thoảng tôi vẫn để Công ở qua đêm. Tôi không bao giờ dám hé răng nói với anh chuyện đó, nhưng Trúc ở gần nên biết rõ. Nó sĩ vả tôi trong lúc tôi gục đầu:

- Tại sao mày còn để cho tên loser đó về nhà. Nó vô trách nhiệm, chẳng thương yêu gì mày, chỉ lâu lâu cần thân xác mày để giải khuây.

Tôi chống chế yếu ớt:

- Tại còn bé Trang. Nó vẫn còn quyến luyến cha nó. Còn tao ... tao không biết.

Trang thở hắt ra:

- Mày thực sự cần một người đàn ông đàn ông hoàng. Để tao giới thiệu Vũ cho mày.

Trang không biết là tôi yêu anh. Nó hăng hái nói thêm:

- Vũ làm chung I.T. department với tao. Vợ người Tàu ngoại tình nên đã ly dị. Xứng đôi với mày, và đủ sức bảo bọc cơm áo cho mẹ con mày.

Tôi hững hờ:

- Biết người ta có thích mình không!
- Chưa gặp thì làm sao biết. Cứ để đó cho tao.

Tôi cười trừ:

- Thôi đừng chửi tao nữa. Ủ, bữa nào gặp thì gặp.

Vỹ đến apartment đón tôi với một bó hoa nhiều màu. Chúng tôi nói vài câu khách sáo chào hỏi trước khi Vỹ lịch sự dẫn tôi ra chiếc BMW để tới một tiệm seafood gần bờ biển. Tôi chỉ muốn làm vui lòng Trúc chứ không có ý định gì nên cũng chẳng trang điểm, và ăn mặc rất thoải mái. Vỹ trái lại mặc sport coat, không mang tie nhưng áo shirt trắng tinh cở chỉ lịch sự như Tây chính hiệu làm nhiều lúc tôi phải tủm tỉm cười.

Đúng lúc Vỹ chồm người qua bàn, ân cần hỏi tôi thích uống gì thì anh được người waiter dẫn vào bàn kế bên. Tôi sững sờ nhìn anh, trong lúc anh cúi mặt ngó đi chỗ khác như thể là không thấy tôi nhưng cũng đủ cho tôi thấy nét mặt đau như bị roi quất ngày nào.

Tôi gọi khẽ:

- Anh Phong!

Nhưng anh làm như không nghe thấy, lặng lẽ đi ra phía cửa, bỏ mặc người bồi bàn đứng ngơ ngác. Tôi muốn đứng lên chạy theo anh nhưng lúng túng vì bất ngờ. Vỹ vẫn cúi nhìn vào tấm thực đơn to lớn nên không thấy nét mặt hốt hoảng của tôi, chỉ khi nghe tôi gọi tên anh mới ngừng lên đưa mắt nhìn:

- Thực thấy người quen hả?

Tôi thờ thẩn lắc đầu:

- Tưởng vậy, nhưng không phải.

Đèn trong tiệm ăn tối mờ nên Vỹ không thấy nét mặt khác lạ của tôi, vẫn vồn vã đề nghị món ăn, và order bằng thứ tiếng Anh chuẩn như người bản

xứ. Vỹ cười với tôi:

- Tôi phải cảm ơn Trúc, đã giới thiệu cho tôi một người bạn thật là dễ thương.

Tôi mỉm cười nói mấy câu khách sáo, yên lặng nghe Vỹ nói về mình và chỉ trả lời những gì Vỹ hỏi chứ không hề chủ động trong câu chuyện. Vỹ nghĩ là tôi còn e dè vì mới gặp nhau lần đầu nên không quan tâm, có biết đâu rằng lúc đó tôi chỉ nghĩ tới anh, tới nét mặt đau đớn của anh mà thương anh đến xót xa.

Trên xe về nhà tôi yên lặng, có trả lời Vỹ thì cũng chỉ là những câu nhát gừng. Ngay khi Vỹ mở cửa xe, tôi vội vã cảm ơn, chào Vỹ và chạy ngay vào nhà, không đợi Vỹ dẫn tôi tới cửa theo phép lịch sự. Tôi gọi ngay cho anh nhưng điện thoại reo nhiều lần mà không ai bốc máy, không biết anh chưa về nhà hay thấy ID của tôi nên không trả lời. Tôi gọi nhiều lần nhưng không có kết quả, thần thờ ngồi vào bàn viết gửi email cho anh.

“Anh,

Em biết là đã làm anh buồn vì đi chơi với một người bạn mới quen mà không cho anh biết. Anh ấy chỉ là bạn thôi và là đồng nghiệp của Trúc. Em chỉ yêu anh, một mình anh. Anh tha lỗi cho em.

Hãy gọi cho em bất cứ lúc nào, dù là nửa đêm. Em thương nhớ anh vô cùng.

Hôn anh,

Em.”

Anh không bao giờ gọi lại, cũng không trả lời email. Hôm sau và nhiều hôm sau nữa tôi đến tìm anh, gõ cửa đến đau ngón tay nhưng vẫn không có người trả lời. Cũng không có tiếng dương cầm. Anh nằm trong phòng ngủ vùi hay anh đã đi đâu đó để tránh mặt tôi. Anh dạy nhạc tại City College nhưng lúc này trường đóng cửa nghỉ hè, tìm anh ở đâu bây giờ? Cuối cùng tôi tới gặp người manager của khu apartment anh cư ngụ, nhờ ông ta mở khoá xem có chuyện gì xảy ra cho anh không, thì mới được biết là anh đã trả phòng, dọn đi nơi khác và không để lại địa chỉ liên lạc. Tôi bật khóc trước đôi mắt ái ngại của người Mỹ già. Ông ta vỗ nhẹ vai tôi:

- It's OK. Don't be sad, lady.

Đã hơn sáu tháng từ ngày anh bỏ tôi mà đi. Vỹ càng ngày càng yêu tôi, muốn làm lại cuộc đời với tôi, ngay khi giấy tờ ly dị với cô vợ người Tàu kết thúc. Tôi cũng đã chán ngấy cái mùi nồng nặc của Công mỗi lần Công ghé lại nên nói với Vỹ là anh có thể move-in với tôi bất cứ lúc nào. Tôi biết tôi vẫn cần một người đàn ông cho cái xác thịt yếu mềm, nhưng dù sống với ai tôi cũng không quên anh.

Anh đã bỏ đi nhưng tôi biết là anh vẫn còn yêu tôi, tôi tin thế, và tôi

cũng vậy, tôi vẫn yêu anh. Tâm hồn chúng tôi đã thuộc về nhau, dù có anh ở gần hay xa cách, chúng tôi vẫn thuộc về nhau, vẫn có nhau bên đời.

Giang Trân

June 20, 2010

Sưu tầm: Ngụy Xưa

Nguồn:

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 25 tháng 6 năm 2010